

Pierre Descouvemont

V DUHOVNEM BOJU

ZALOŽBA EMANUEL

Nihil obstat.

Cambrai, 28. maj 2006,
Pierre-Marie Hombert, cens. dép.

Imprimatur:

Cambrai, 26. junij 2006,
François Garnier, nadškof škofije Cambrai.

UVOD ... 5

I. TAKTIKA HUDIČA ... 11

1. Preslepitev / Skuša nas preslepiti, da ne obstaja ... 13
2. Maskiranje / Preobleče se v angela luči ... 19
3. Omamljanje / Uspava našo vest ... 27
4. Propaganda / Sodeluje pri razširjanju lažnih novic ... 35
5. Pomagači / Zanaša se na naše strasti ... 47
6. Raznovrstna strategija / Prilagodi se vsakemu posebej ... 57
7. Skrivno orožje / Praktično povsod nastavlja protipehotne mine:
hinavsko orožje obupa ... 63

II. KRISTJANOV PROTIUDAREC ... 71

1. Zavedanje nevarnosti / Verjamem v obstoj Satana ... 73
2. Bojni tovariš / Jezus je vedno ob moji strani ... 83
3. Rakete / Satanove izreke torpediram z vrsticami iz Svetega pisma ... 91
4. Protiobveščevalna dejavnost / Odkrijem nasprotnikovo strategijo ... 101
5. Trening / Vsak dan si prizadevam bojevati se proti svojim napakam ... 113
6. Ofenzive / Redno se odločam za napadanje nasprotnika
na katerem izmed njegovih položajev ... 125
7. Bojna oprema / Razbremenjujem se z rednimi posti ... 135
8. Morala / Svetega Duha prosim, naj v meni vzdržuje zmagovalno dušo ... 143
9. Oklepno vozilo / Stisnem se v Jezusovo naročje ... 157
10. Zračna podpora / Živim pod Marijinim zaščitnim plaščem ... 165
11. Zavezniki / Prosim za oporo vseh svojih prijateljev v nebesih in na zemlji ... 173
12. Vojaška glasba / Svoje bitke dobivam pojoč ... 181

III. POSLEDNJI BOJ ... 189

SKLEP / Dokončna zmaga ... 193

PRILOGA 1 / Pascalova stava ... 201

PRILOGA 2 / In ne vpelji nas v skušnjava ... 207

PRILOGA 3 / Strah božji ... 209

U V O D

Soočamo se z nenavadnim protislovjem. Internetni uporabniki brez težav dostopajo do satanističnih vsebin z navodili, kaj naj storijo, če želijo skleniti zavezo s hudičem in tako škodovati svojim sovražnikom. Po drugi strani pa slišijo, da kristjani praktično nič več ne verjamejo v obstoj hudiča in naj bi se vsak čas otresli tega praznoverja, po njihovem mnenju smešne ostaline davno preživele tradicije.

Vendar pa vera Cerkve ostaja nespremenjena. Dandanašnji svetniki še vedno jemljejo opozorila apostola Petra enako resno kot njihovi predhodniki: „Trezni bodite in budni! Vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl.“ (1 Pt 5,8)

Zavedajo se, da se bodo morali vse življenje bojevati proti hudiču. Sveti Pavel o tem večkrat piše v zaključkih svojih pisem. „Nadenite si celotno Božjo bojno opremo, da se boste mogli upirati hudičevim zvijačam. Kajti naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladar-

stvom, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohrotnim duhovnim silam v nebeških področjih.“ (Ef 6,11–12) Nato si da duška z opisovanjem opreme: „Stojte torej prepasani okoli ledij z resnico, oblečeni v oklep pravičnosti in z nogami, obutimi v pripravljeno za oznanjevanje evangelija miru. Predvsem pa vzemite ščit vere; z njim boste mogli pogasiti vse ognjene puščice hudega. Vzemite tudi čelado odrešenja in meč Duha, kar je Božja beseda.“ (Ef 6,14–17)

Jezus sam večkrat opozarja svoje učence, da se bodo morali varovati hudiča in se bojevati proti njemu. Čeprav morajo popolnoma zaupati Jezusovemu Očetu, ki ljubosumno skrbi za vsakega svojega otroka, ga morajo vseeno vsak dan prositi, naj jih „varuje hudega.“ (Mt 6,13)

Ko so se puščavski očetje, kakor so jih poimenovali kasneje, na začetku četrtega stoletja iz Aleksandrije odpravili globoko v puščavo, da bi v njej bolje živeli svoj evangelijski ideal, so vedeli, da morajo v središče svoje duhovnosti postaviti boj proti hudiču. Pri tem so ugotovili, da je velika razlika med telesnim delom, s katerim so si služili kruh, in duhovnim delom, s katerim so se dan in noč predajali Kristusu, da bi stopil v njihova srca. Dejali so, da ima človek po eni strani pravico in dolžnost do rednega počitka, po drugi stani pa, da počitek ni mogoč: boja nikdar ni konec. Hudič nas kar naprej muči, da bi mu podlegli in padli. Zato moramo, kot nam priporoča Jezus, nenehoma „bedeti in moliti“ (Mt 26,41), da ne pridemo v skušnjavo.

Res gre za boj brez konca. Tako tudi vsako leto znova slišimo, ko nam ob začetku posta duhovnik pravi: „Spreobrnite se in verujte evangeliju.“ Ko Jezus svojim učencem pravi, da jim daje svoj mir, tudi natančneje določi, da jim ga ne daje, „kakor ga daje svet.“ (Jn 14,27) Ta mir bo namreč sad zmage, ki jo bodo morali nenehno pridobivati nad „vladarjem tega sveta“. Ali ni Jezus ničkolikokrat opozoril svojih učencev, da bodo morali na tem svetu trpeti (Jn 16,33), da učenec ni nad svojim učiteljem in da bodo zato tudi oni preganjani? (Mt 5,11; 10,24–25; 16,24)

MIR JE NEKAJ, KAR JE TESNO POVEZANO Z VOJNO. JE POSLEDICA ZMAGE.
OD MENE ZAHTEVA NEPRENEHEN BOJ. BREZ BOJA NE MOREM NAJTI
MIRU.

*José María Escrivá de Balaguer.*¹

Po zgledu puščavskih očetov in vseh svetnikov se naučimo umetnosti razkrivanja taktike hudiča, da ga bomo lažje premagali. Ignacij Lojolski je sistematično uredil „pravila razločevanja duhov“, da bi nam tako pomagal ločevati med navdihovanjem Svetega Duha in prišepetavanji hudiča.

Kakor delajo v „šoli bojevanja“, se tudi mi naučimo umetnosti bojevanja in zmagovanja v bojih. Svoje slavne predhodnike poprosimo, naj nam izdajo nekaj svojih skrivnosti, ki so jih odkrili in uporabili v boju ter tako zmagali v vseh napadih vladarja teme.

Najprej bomo preučili taktiko, ki jo uporablja hudič, nato pa bomo spoznali učinkovit protinapad, ki ga lahko uporabimo in tudi moramo uporabiti proti njemu, da pridemo iz boja kot zmagovalci. Na koncu bomo videli, da bomo po poslednjem boju, s katerim se bomo vsi srečali ob zaključku svojega zemeljskega romanja in so ga naši predhodniki imenovali „agonija“, stopili, kot upamo, v dokončno zmago, ki jo je enkrat za vselej Kristus izbojeval nad grehom in smrtjo.

1 · José María Escrivá de Balaguer: *Pot*, št. 308. Koper: Ognjišče, 2005.

Puščava

KADAR MENIH OD SVOJEGA OPATA PRIDOBI DOVOLJENJE ZA SAMOTARSKO ŽIVLJENJE V PUŠČAVI, TEGA NE STORI V UPANJU, DA BO PREOSTANEK SVOJIH DNI PREŽIVEL MIRNO IN NEOBREMENJEN S SKRBMИ TEGA SVETA, TEMVEČ SE SPOMINJA, KAR PIŠE V EVANGELIJU: „TEDAJ JE DUH ODVEDEL JEZUSA V PUŠČAVO, DA BI GA HUDIČ SKUŠAL.“ (Mt 4,1) ZATO JE PRIPRAVLJEN, DA BO MORAL TAKO KOT KRISTUS IN Z NJEGOVO POMOČJO VODITI PRAVI BOJ PROTI HUDIČU.

PUŠČAVA NI NE ZAKLON, NE ZATOČIŠČE, NE STEKLENJAK. GRE BOLJ ZA TOPILNI LONEC, IZ KATEREGA S POMOČJO OGNJA, OGNJA STRASTI IN OGNJA SVETEGA DUHA PRIDOBIMO ŽLAHTNO KOVINO, OČIŠČENO ŽLINDRE, IN KJER SE RODI NOVA ZLITINA, MOČNA IN DOTLEJ ŠE NEZNANA. ČE UPORABIMO HKRATI BIOLOŠKO IN SVETOPISEMSKO PRISPODOBO, JE PUŠČAVA MATERNICA, IZ KATERE SE V NEIZOGIBNIH BOLEČINAH PORAJANJA RODI NOVO BITJE, NOVI ČLOVEK, USTVARJEN V JEZUSU KRISTUSU, V PRAVIČNOSTI IN SVETOSTI.

ČE BI HOTEL UPORABITI SODOBNEJŠO DEFINICIJO PUŠČAVE V REDOVNIŠTVU, BI SI JO BREZ TEŽAV SPOSODIL IZ NASLOVA KNJIGE, KI JO JE NAPISAL SLAVNI AMERIŠKI PSIHIATER IN NAMENIL PSIHIATRIČNIM BOLNIŠNICAM: KRAJ PONOVNEGA ROJSTVA. TO JE TUDI DEFINICIJA CERKVE IN HKRATI VSEH REDOVNIH SKUPNOSTI.

André Louf²

Toplo se zahvaljujem sestri Françoise Emmanuel, redovnici skupnosti benediktink iz Venières (Saona in Loara), da je ustvarila risbe, polne humorja in življenja, za ilustracijo posameznih delov te knjige.³ Bralec bo tako spoznal, da se lahko redovnica, ki moli v tihoti svoje celice, intenzivno odziva na tegobe in notranje boje vseh, ki živijo sredi gline človeštva, ter da njena ljubezen do Gospoda nikakor ne duši umetniških talentov, ampak ji, nasprotno, omogoča, da jih razvija in tako še kako drugače kot z besedami oznanja neizčrpno bogastvo krščanske skrivnosti.

S štirivrstičnicami, s katerimi sem opremil ilustracije, nimam namena zajeti vse njihove duhovitosti.

---

3 · Z dovoljenjem založbe Claire-Vision éditions (B 1348, Louvain-la-Neuve), ki že več let objavlja umetniška dela omenjene redovnice.

I. TAKTIKA HUDIČA

Kadar hočemo zmagati v boju, je nujno treba poznati taktiko svojega nasprotnika. Zato bomo pred opisom boja, ki ga moramo voditi proti hudiču, našteali nekaj njegovih zvijač, s katerimi bi nas rad ujel v svoje zanke.

Hudič je strašno zvit. To je tudi prva stvar, ki nam jo o njem pove Sveto pismo: „Kača pa je bila bolj prekanjena kakor vse živali na polju, ki jih je naredil GOSPOD Bog.“ (1 Mz 3,1) Je vladar teme, ki izkorišča temo za sejanje ljuljke (Mt 13,25) in beži pred dnevno svetlobo (2 Kor 6,14; Ef 6,12). Apostol govori o njegovih pasteh (1 Tim 3,7; 6,9; 2 Tim 2,26) in spletkah (Ef 6,11).

Mirno jih lahko naštejemo:

- preslepitev: skuša nas preslepiti, da ne bi verjeli v njegov obstoj in bi mislili, da je samo ideja;
- maskiranje: preobleče se v angela luči, da bi nas tako zvabil v svojo past;
- omamljanje: tako uspava našo vest, da ta povsem pozabi, kaj je;
- propaganda: razširja lažne novice, popolnoma v nasprotju z veselimi oznanilom evangelija;
- pomagači: zanaša se na naše strasti;
- raznolika strategija: prilagodi se vsakemu posebej;
- skrivno orožje, ki ga neprenehoma uporablja proti ljudem vseh vrst: obup.

Preslepitev

Skuša nas preslepiti, da ne obstaja

Z A P O V E L J N I K E N I večje nevarnosti, kot če mirno vodijo svojo kolono, kadar jim izvidnica napačno potrdi, da ni sovražnikovih enot. To je bil tudi razlog za strašen poraz italijanske vojske na soški fronti v bitki pri Kobaridu 24. oktobra 1917. Italijanske čete so padle v zasedo, nato pa jih je avstrijska vojska povsem uničila.

V nasprotnikove roke je prišlo 1500 topov, 180 000 vojakov pa je bilo ujetih.

Še konec zgodbe ...

GENERAL CADORNA, VODJA GENERALŠTABA, KI SO GA NATO ZARADI NEUSPEHA DEGRADIRALI, NI ZMOGEL VEČ POGUMA ZA PRENAŠANJE SRAMOTE, DA JE MORALA NJEGOVA DRŽAVA ZARADI NJEGOVEGA PORAZA KAPITULIRATI. ODLOČIL SE JE, DA SE BO UBIL. SVOJE SPREMLJEVALCE JE ODPUSTIL. Z ZBEGANIM POGLEDOM JE VZEL PIŠTOLO IN SI JO PRISLONIL NA SENCE. NENADOMA PA MU JE KAPUCIN, KI GA POPREJ NI VIDEL STOPITI V PROSTORE GENERALŠTABA, S KRETNJO NEODOBRVANJA USTAVIL ROKO IN IZGINIL.

TRI LETA KASNEJE JE GENERAL SLIŠAL ZA PATRA PIJA IN PRIŠEL ANONIMNO V SAN GIOVANNI ROTONDO. KO GA JE PATER PIJ ZAGLEDAL, MU JE PONOVILO KRETNJO IZPRED TREH LET, KO SE JE S POMOČJO BILOKACIJE POJAVIL V NJEGOVEM GENERALŠTABU. GENERAL SE MU JE Z ZAČUDENJEM IN IZ VSEGA SRCA ZAHVALIL, DA GA JE REŠIL SAMOMORA.

O MLINAR, KADAR TRDNO SPIŠ,
NEVARNOST VSELEJ GRE ZA TABO,
RAZBOJNIKA ZA VRAT DOBIŠ,
VSE ŽIVO BO ODNESEL S SABO.

Hudič je mojster strategije in že od nekdaj uporablja taktiko preslepitve. Kot pravi Charles Baudelaire, je „največja zvitost hudiča v tem, da nas skuša prepričati, da ne obstaja“.⁴ Papež Janez Pavel II. je večkrat izrazil enako misel, na primer v svojem apostolskem pismu *Parati semper*,⁵ ki ga je napisal ob mednarodnem dnevu mladih.

Dvom o obstoju hudiča je postal že kar stvar kulture. Veliko učenih ljudi – celo duhovnikov – omejuje hudiča na *sprevrženo idejo*, ki si jo ljudje ustvarijo o Bogu; na idejo Boga, ki se ne meni toliko za srečo svojih otrok, Boga, ki konec koncev ni Bog ljubezni in zvestobe, kot se je razodeval skozi zgodovino. Hudič naj bi bil zgolj preprost koncept, pojem za nekoliko hudobnega boga. Tako naj bi odrešenje ne bilo v zmagi nad hudičem, ampak zgolj v veri v neskončno dobroto Boga in v dokončnem izničenju naše predstave o tem, da bi bil Bog lahko tako zloben, da bi nas poslal v pekel. Jezus naj bi se torej ne bojeval proti Satanu, ampak naj bi nas zgolj prišel odrešiti sprevržene ideje o svojem Očetu in izkazat na Kalvariji, kako zelo je Bog samo ljubezen.

Ker se misel na to, da bi v peklu lahko obstajala na vekomaj prekleta bitja, zdi povsem nesprejemljiva, določeno število kristjanov meni, da gre pri „večni smrti“, o kateri govori Sveto pismo, samo za izničenje. Angele in ljudi, ki so preveč grešili, Bog za kazen izniči, ukine. Pekel je torej prazen. Takšno tolmačenje že dolgo časa ponujajo Jehovove priče.

Drugi iz dejstva, da grška beseda za hudiča, *diabolos*, dobesedno pomeni „razdeljitelj“, izpeljujejo trditev, da je hudič *v sebi razdeljeno bitje*, in zato ni oz. ni več osebno bitje. Bil naj bi skupek neosebnih sil, ki naj bi se od časa do časa polastil kakšnega bitja in ga primoral v nerazumljive gibe. Na noben način pa naj bi to ne bil padli angel, ki ima oblast, da nam škoduje, kot se je predolgo verovalo in kakor nas je Cerkev od nekdaj učila in nas uči še sedaj.

---

4 · Charles Baudelaire: *Petits poèmes en prose, Oeuvres complètes*. Ed. du Seuil, 1968. 169.

5 · Janez Pavel II, pismo mladim *Parati semper*, 31. marec 1985. AAS77, 1985. 626. Na isti dan o tem vnovič spregovoril 300 000 mladim, ki so prišli na srečanje z njim v Rim.

Spet tretji mislijo, da je treba vse primere obsedenosti s hudičem, o katerih govorijo evangeliji, tolmačiti s pomočjo našega današnjega znanja s področja *psihiatrije*. Ali ni „obsedenec“ iz Geraške dežele, ki je v evangeliju prikazan, kako ga Kristus reši njegove legije demonov (Mk 5,8–20), samo bolnik, ki ga je Jezus ozdravil epilepsije?

Na splošno je treba po njihovem mnenju vsakič, ko je v Svetem pismu govor o zlih silah, v njih videti zgolj posebljenje „notranjih demonov“, ki bolj ali manj živijo v vsakem izmed nas – François Mauriac bi dejal, da smo „gnezda škorpionov“. Ti nas silijo v napuh, nevoščljivost ali razuzdanost. Po njihovem mnenju naj bi bil že skrajni čas, da se vsa ta svetopisemska govorica demitizira.

Veliko naših sodobnikov ima hudiča zgolj za simbol razdiralnih sil, ki pustošijo v človekovem srcu.

„ZA AGNOSTIKA JE ENA IZMED MOŽNIH DEFINICIJ HUDIČA TALE: TISTO, KAR JE V ČLOVEKU IN GA SKUŠA UNIČITI“.

*André Malraux*⁶